

ПАЛКИЙ ПРИВІТ
ХІХ ЗІЗДУ ВКП(б)!

п е р е щ ь

Мал. О. КОЗЮРЕНКА
та В. ГЛИВЕНКА

№ 18. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1952 р.

РІК ВИДАННЯ XII

ЦІНА 1 КРБ.

РАДЯНСЬКИЙ
НАРОД ЗУСТРІЧАЄ
ХІХ ЗІЗДУ ВКП(б)
НОВИМИ
УСПІХАМИ

НОВИЙ П'ЯТИРІЧ
РОЗВИТКУ

НИЙ ПЛАН
СРСР

РЕАКЦІЯ РЕАКЦІЙ

Здоровенські БУЛИ!

Директорів
Костянтинівського цегельного заводу
«Червоний будівельник»
Г. С. СКОРОМУ.

Дозвольте зайти, Григорію Семеновичу! Можна? Я — на хвилиночку!.. Тихо, тихо, тихо! Ша! Не лайтесь! Дуже вас прошу, не лайтесь! А коли вже ви без лайки не можете, то хоч не так уже брутально, не з такими поверхами, інструкціями й викрутасами, як «крисете» ви, Григорію Семеновичу, своїх підлеглих, неважаючи ні на звання, ні на вік, ні на стат!»

Давайте хоч на сьогодні пристойно поговоримо! Як ся маєте, Григорію Семеновичу? Екскаватором здобуваєте глину, чи вручну? Вручну, кажете? «Дутик», кажете, не дає? Ото гемонський той «дутик»! На Волго-Доні, у Сталінграді, в Каховці, в Куйбишеві, на далекій Аму-Дар'ї екскаватори перемогли всіх «дутиків», а вас «дутик» переміг... Сильний дуже він у вас.

Як план? Скільки браку? Та киньте, прошу я вас, перо... Одривіться хоч на хвилиночку від чергового наказу про «сувору з попередженням»... Ви ж за короткий час своїми наказами відпустили 536 покарань-стягнень і довели вже до 2,5 (двох з половиною!) стягнень на кожного робітника й службовця, що мають щастя працювати під вашим «матово-поверховим» керівництвом!

Хочете довести середнє число стягнень до трьох, до п'яти, до десяти на штатну одиницю? Я прекрасно розумію, що це робота дуже важка і дуже марудна, коли до неї ставитися з таким, можна сказати, ентузіазмом, як це робите ви! І з такою, як би це сказати, сирпульозністю.

Догана... Сувора догана... Сувора догана з попередженням... Сувора догана з останнім попередженням. Та й щедрі ж ви, нівроку, Григорію Семеновичу, на догани!

Головного механіка заводу т. Тначенка за цей тільки рік ви «нагородили»: двома доганами, одною доганою з попередженням, трьома суворими доганами, двома суворими доганами з попередженням і трьома суворими доганами з останнім попередженням...

Це — не математика, а вже ніби якась містина, Григорію Семеновичу!

Самі подумайте: тричі останнє попередження! Це щодо доган... Ну, а там іще: «утримати із зарплати», «позбавити прогресивної оплати» і, накінець, — «до суду!».

І до того ви вже «досудикались», що народний суддя т. Економцев заволав:

— Ррратуйте!
А ви на суддю і в прокуратуру, і в Міністерство юстиції!

— Судити не хоче!
Григорію Семеновичу! Коли ви своїх людей не жалієте, хоч народного суддю пожалійте!

Так же можна загнати людину!
А як у вас, Григорію Семеновичу, із спеціалістами? Всіх уже порозгонили, чи може хоч «на насіння» когось залишили?

Мені не хочеться нагадувати вам тут, скількох чоловіків спеціалістів ви звільнили (по вашому «вігналі») за короткий час, — ви це й самі добре знаєте!

Нагадаю тільки про комсомолку т. Радзюк. Пам'ятаєте?

Тов. Радзюк каже:
— Бракі!
А ви кажете:
— Перший сорт!
Де тепер т. Радзюк? Аж на Артемівському цегельному заводі!

І вам тепер спокійно: тепер уся продукція може йти без перепон першим сортом...

Здорово ж ви, Григорію Семеновичу, адмініструєте... Тихо, тихо, тихо, Григорію Семеновичу! Не лайтесь! Я зараз піду... Тихо, тихо, тихо... Я вийду, а ви вже тоді будуйте свої словесні поверхи аж до піднесеної канцелярії.

Мені ваша лайка не до серця.

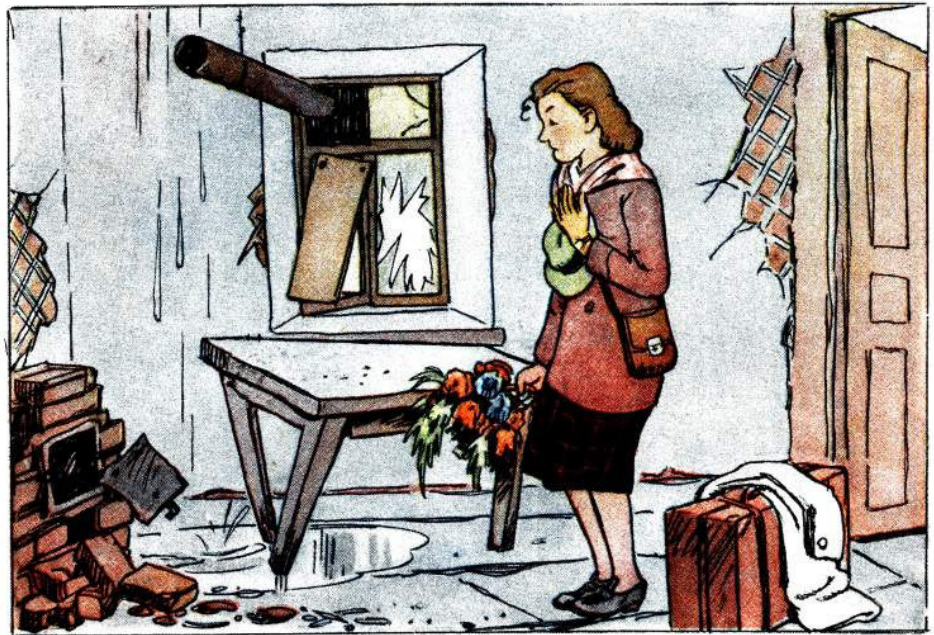
Від Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. С. САМУГА

Після теплої зустрічі —

в холодну квартиру.

В. ЛАГОЗА

ГОРОБИНА ПРОВІНА

(БАЙКА)

В комору залетіли горобці
І, як заведено у птиці,
Скливали жменьку жита чи
пшениці.

Кирило анта склав
(Від гніву аж кипів), —
Сім тонн зерна списав
На клятих горобцях.

Почервонів, змінився на лиці,
Узрівши те, Кирило-комірник
І в крик:
— Рятуйте, людоньки, комору!
Зерна поїли гору
Розбійники оці!..

З колгоспної муки
Кирило їсть млинці,
А віддуваються маленькі горобці.

м. Харків.

Доларів вибори

Американське прислів'я гласить:
«За долари можна провести на виборах навіть рудого пса проти апостола Павла».

Кількість доларів, що їх витрачають американські монополії на виборах, прямо пропорційна важливості поста, на який обирається той або інший рудий пес. Найдорожче, зрозуміло, обходяться президентські вибори.

За американською конституцією президентські вибори відбуваються через кожних чотири роки в листопаді, у перший вівторок після першого понеділка. Але насправді конкуруючі монополії Уолл-стріту роблять свій вибір задовго ще до першого листопадового вівторка. Вони намічають собі двох однаково придатних їм кандидатів — одного з ярликом республіканської, другого з ярликом демократичної партії.

На з'їздах цих партій, де висувуються уолл-стрітські руді пси, відбувається жвава купівля голосів делегатів, які в свою чергу купили свої мандати у партійних босів на місяць. Делегатські голоси купуються гуртом і вроздріб, за готівку і в кредит. При купівлі в кредит делегатам обіцяють тепленькі посади (після перемоги відповідного кандидата).

Цього року на з'їзді республіканської партії делегатський голос коштував у середньому 2.500 доларів. А голоси 17 делегатів штату Орегон було куплено оптом за 47.404 долари. Майже така ціна на голоси була цього року й на з'їзді демократичної партії.

Крім десятків мільйонів доларів, які витрачаються на купівлю делегатських голосів, десятки мільйонів витрачається ще й на підмогичування делегатів, на організацію для них різноманітних пікантних розваг.

Цього року Уолл-стріт ткнув пальцем на двох чергових рудих псів — палія війни генерала Айка Ейзенхауера й такого ж палія війни й расиста Едлая Стівенсона. Куплені делегати республіканської й демократичної партій одностайно проголосували за них. На першому етапі передвиборної кампанії кожен кандидат уже обійшовся монополіям Уолл-стріту по 20 мільйонів доларів.

Тепер починається другий етап. Одна половина пропагандистської машини монополій з неймовірним гуркотом рекламує Ейзенхауера, друга половина з таким же гуркотом рекламує Стівенсона.

Вулицями рухаються на вантажних машинах шумові оркестри, колонии машин з плакатами, карнавали з ослами й слонами (осел — емблема демократичної партії, слон — республіканської), з неба падає дощ листівок, хрипить і верещить радіо.

Обидва кандидати в президенти роз'їжджають по штатах у спеціальних агітпоїздах або спускаються з хмар на гелікоптерах, намага-

ючись переплюнути один одного у блазеньких трюках і пустопорожніх обіцянках. У 1948 р., наприклад, обидва кандидати в президенти Трумен і Дьюї блазенькою поведінкою перевершили всіх своїх попередників. У штаті Айдахо Трумен зробив карколомну подорож у вагончику повітряної канатної дороги (до нього жоден кандидат у президенти не подорожував у таких вагончиках і такою дорогою). А Дьюї, в свою чергу, відвідав у штаті Орегон групу анархістських жевжників, які утворили «товариство печерних людей». Кандидат у президенти їв з ними гниле м'ясо. Потім Дьюї було урочисто проголошено «печерною людиною».

Американська преса твердить, що масштаби теперішньої передвиборної кампанії перевершать усі попередні. Дружини мільйонерів, біржових зайців та професійних гангстерів уже носять нейлонові панчохи з написами «Ай лайк Айка» («Я люблю Айка») або «Ай лайк Едлая» («Я люблю Едлая»). Такі ж написи красуються на шляпках і гребінцях, на оправі окулярів, на запонках і собачих нашийниках...

Половина газет монополій кричить: «Голосуйте тільки за Айка!». Друга половина вищить: «Тільки за Едлая!». Половина попів погрожує позбавити віруючих, які голосуватимуть проти Айка, візи до царства небесного. А половина гарантує вічне блаженство тим, хто віддасть голос за Едлая.

Що ближче день виборів, то жвавіше йде

купівля голосів виборців. Партійні боси скуповують голоси в районах, дрібніші діячі, так звані «капітани», скуповують голоси в своїх кварталах.

Та найбільшу роль у виборчій механіці відіграють не куплені голоси, а грандіозна система фальсифікації виборів. Основна дійова особа тут — гангстер. Це — одна з центральних фігур на американських виборах. Гангстери залякують виборців звірячим терором, тероризують негрів та інших «неблагонадійних», не пускають їх до виборчих урн, фальсифікують вибори й підрахунок голосів. З допомогою гангстерів виготовляються мільйони фальшивих виборчих бюлетенів; до виборчих списків вноситься «населення» цілих кладовищ. Підозрілі суб'єкти з кольтами в задніх кишенях, покійники й привиди голосують по кілька разів, урни викрадаються й підмінюються іншими. Нагадаємо, до речі, що й Трумен опинився в президентському кріслі з допомогою гангстерів і що тільки один із труменівських сановників примудрився на минулих виборах засунути в урну 254 фальшиві виборчі бюлетені. А скільки цих «сановників» є тепер у Ейзенхауера і в Стівенсона!

Уся ця дика передвиборна брехня, повідь шахрайства, пекельний гуркіт пропагандистської машини мають за мету одне: провести у Білий дім одного із двох рудих псів Уолл-стріту. Зватимуть того пса Айка чи Едлаєм — це вирішить долар.

М. ВІЛЬБАУМ.

За згодою датського уряду американці почали будувати військові бази на території Данії.

Мал. О. КОЗИЮРЕНКА

Датський прем'єр: — От тепер я почуваю себе в цілковитій безпеці!

З ЧЕСЬКОГО ГУМОРУ

ІРАНСЬКІ СИМПАТІЇ

В Ірані іноземний кореспондент цікавиться, кому більше симпатизують іранці — англійцям чи американцям.

Йому відповідають:

— Десять процентів іранців ненавидять англійців, а десять процентів — американців.

— Ну, а решта — 80 процентів?

— Вони ненавидять і англійців і американців.

НА ПОРОЗИ ТЮРЕМНОГО БАРА

У боннського канцлера Аденауера спитали:

— Чому ви асигнували 2,5 мільйона марок на тюремний бар для воєнних злочинців і відмовились асигнувати 500 тисяч марок на будівництво школи?

— Панове, — відповів Аденауер, — мені вже 73 роки. Невже ви гадаєте, що я ще коли-небудь ходитиму до школи?

(«ДИКОБРАЗ», Прага).

ПОДАЙ ПЕРЕВОЗУ...

Подай, подай перевозу,
Я й перевезуся...

Цю пісню на всі голоси співають шофери над закарпатською рікою Уж. Співають вони її з раннього ранку і до пізнього вечора. Тенори виводять благально, баси беруть вимогливо...

Чому ж це вони так розспівалися? Та тому, що через річку Уж між селом Сімерки і селом Перечин мосту немає. Власне, міст є, але Свалявське управління шосейними шляхами закрило його на ремонт. Закрило і забуло, до ремонту мосту ще ніхто й не збирався братися.

І от картина. Ідуть машини, навантажені лісом. Доходять до середини ріки Уж і зупиняються. Далі йти їм не сила. Отоді шофери хоч і не хочуть, та мусять співати. Співають вони, поки не виспівають буксира. А поки той буксир машину витягне, не одна година мине. Скільки-то лісу через це не вивезено! Скільки-то машин тут покалічено!

Співають над рікою Уж... А керівник Свалявського Ушосдору т. Янущик не чує. І не бачить.

ЯК ГОРОХОМ ОБ СТІНУ

ЗАГЛЯНЕМО, що робиться по той бік стіни на заводі стінних матеріалів у селі Делень, Новоіванівського району на Ізмаїльщині.

Працювали тут каменерізальні машини та електрощипки. Працювали, поки не зіпсувалися. Щоб не псувати собі настрою, директор заводу Кольцов С. Д. наказав поставити їх у механічному цеху. Там вони й стоять. Робітники тепер працюють вручну, а завод виробничого плану не виконує.

Уболівають робітники за своє виробництво, а сказати про неприємності нічого не можуть. Що ти, наприклад, скажеш про роботу маркшейдера, коли її чоловік — головний інженер заводу? Не встигне хто слово сказати про роботу плановика, як чоловік її — головбух заводу зразу ж сипле погрозами. А спробуй поскаржитись на неправильні дії нормувальника, коли його батько — директор заводу Кольцов!

Купили для заводу два радіоприймачі. Зраділи робітники: лекцій, кажуть, і бесід у нас ніколи не буває, так будемо тепер хоч радіопередачі слухати. Передчасною була їхня радість: одного приймача забрав додому директор заводу, а другого — головбух. Спробували, було, робітники натякнути Кольцову, що й вони хотіли б радіо слухати, так він їм такий «концерт» влаштував, що в них вуха зів'яли...

Не можна сказати, що на заводі самі тільки недоліки. Є й успіхи. Візьмімо особисте господарство директора Кольцова. Воно до того розрослося, що довелось навіть спеціального сторожа (за рахунок заводу) до нього найняти.

І скільки не писали робітники про неподобства на заводі трестові «Нерудстінматеріали» — все те, як горохом об заводську стіну, за якою засіла кумпанія невеличка і нечесна.

— Вступила до університету?
— Хіба з такими екзаменаторами вступиш... Я їм розповідаю про свого папу, а їх Ломоносов більше цікавить.

НЕЗВУЧАЙНІ
кригоди

ВЕЛИКА ПОВІДЬ сталася в районі Погребищенського мазлозаводу (на Вінниччині). Викликав її керуючий трестом «Укрлісозбуфт» т. Десятник. Замість того, щоб надіслати паливо, він затопив завод бюрократичними відписками.

КАРКОЛОМНИЙ СТРИБОК. Зірвався і потрапив на смітний дитячий «стрибаючий автомобіль», випущений київським механічним заводом ім. Ватутіна. Як вияснилось, так беззавгодно закінчують своє існування

всі «стрибаючі автомобілі» через день-два після того, як вистрибнуть із заводу.

ПІДІРВАВСЯ секретар Іршавського окривинконному (Закарпатська область) Пуга Павло Михайлович, тягаючи додому мішки з городу колгоспу ім. Ворошилова. Трапилося це тому, що Павло Михайлович овочів не купував, а брав, скільки влізе.

ЗАВАЛИВ СЕЛИЩЕ Водопій пустопорожніми листами-обіцянками про спорудження водопровідної колонки директор Миколаївського тресту «Водоканал» т. Грінберг.

УТОПЛЕНИК. У Первомайську, Ворошиловградської області, потонув у болоті єдиний в місті ставок. Розшуків ставка поки що не організовано.

ЗГУРІВСЬКІ
ЗАГОТХАПУНИ

ПРИВІТНО зустрічають клієнтів на Згурівському пункті «Заготзерна» (Полтавська область).

Ось з Яготинського махорково-го радгоспу ім. Молотова прибули три вантажні машини. Добро пожалувати! Наряд маєте? Дуже добре. 20 тонн зернових відходів? Одержуйте, будь ласка!

За якусь годину навантажені машини прямують в радгосп. Крім 11,5 тонн відходів, вони везуть ще й такий папірець:

«Директорові Яготинського махоррадгоспу. Згурівський пункт Заготзерна просить Вас дати доручення на одержання відходів у кількості двох тонн в рахунок Вашого наряду для пункту Заготзерна».

Незабаром машини повертаються, щоб одержати решту конкормів — 8,5 тонн.

— А доручення де? — питає директор пункту О. М. Бабич.

— Доручення нема і не буде!

— Ах так!?! Тоді забирайтесь геть! Відходів у нас більше нема. І взагалі ваш наряд скасовано...

Від колишньої привітності не лишилось і сліду. Знахобнілі хапуни почувають себе ображеними. Ще б пак! Не вперше пишуть вони такі цидулки організаціям, які одержують тут за нарядами конкорми. Ми, мовляв, наряд вам отоварюємо і ви нам послугу зробіть...

А тут бач який неввічливий клієнт знайшовся! Як же не обурюватись?

СПОТВОРЮВАЧІ
ПРИРОДИ

ЗА КІЛЬКА останніх років у колгоспах Самгородського району, Вінницької області, колгоспники посадили 276 гектарів полезахисних смуг. На сьогодні від тих смуг залишилися лише клаті, яких набереться не більше 150 гектарів.

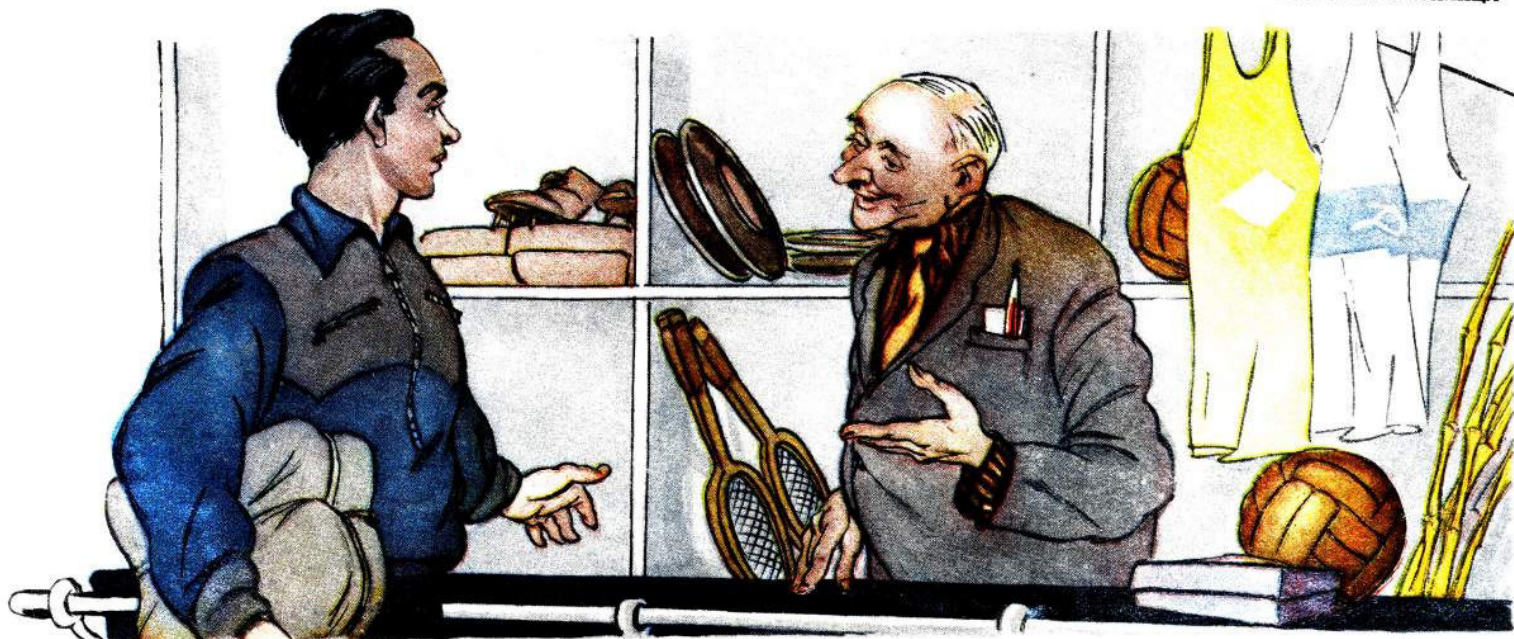
А де ж решта?

Бур'яни заглушили та худоба потравила.

Особливо беззахисні полезахисні смуги на полях колгоспів сіл Михайлин, Самгородок, Вівсяники і Воскодавинці. Тут знищено 84 гектари лісових насаджень. Голови цих колгоспів тт. Білик, Набоков, Онищенко та Феденюк і пальцем не ворухнули, щоб зберегти насадження. Вони немов змовилися і кажуть одно:

— В першу чергу цукровий буряк, бо він дає гроші і цукор, а від лісосмуг коли ще та користь буде...

Людей, які будують канали, вирощують ліси, роблять ставки, звуть перетворювачами природи. Вищепоіменовані люди з Самгородського району заслужили іншої назви — спотворювачі природи.

— А чим порадуєте нас у зимовому сезоні?
— Сніжком!

ПСИХОЛОГ

Семен Лукич промовив раз,
Відклавши набік справи:
— Ще зустрічаються у нас
Мамули та роззяви...
Кого попадо — в штат давай,
А потім — глип: аж то — шахрай!
Про це уже писали
Газети і журнали.

Таке буває в розтяпак,
Які, сказати мушу,
З людьми поведяться не так...
Не заглядають в душу.
От ви подумайте, чому
Я в штат не кожного візьму?
Тому, що я психолог,
Хоч мало вчився в школах.

Візьміть, приміром, Чухрая.
На нього раз лиш глянув я
Й побачив: це людина —
Невинна, як дитина.

Я пам'ятаю — завітав
Уперше він до мене.
Отут на стіл портфель поклав
І вигукнув натхненно:
«Семен Лукич! Я довгий час
В столиці думав лиш про вас.
Вас всяк за приклад ставить
У главку й вище навіть!».

Тепер побачили б його...
У нас працює. Як вогонь!
На жаль, це прикро дуже,
Він вчора занедужав.

Дзвонив йому, та він не зміг,
Сердега, встати з ліжка...

Семен Лукич замовк, затих —
Здавалось, схлипнув нишком.

Тут телефон задзеленчав.
Психолог трубку підійняв
І в кріслі закрутився:
— Га? Що? Чухрай ушився?..
Куди? Коли? Догнать! Піймать!
Та не губить же часу!
Ах ви ж роззяви! Вкрав печатку?
Та ну? Обчистив касу?

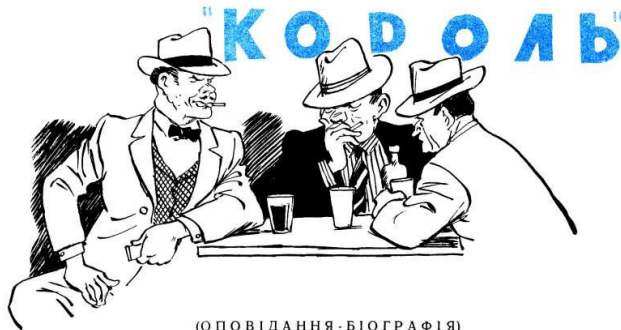
Отетерів Семен Лукич
І набурмосився, як сич.

Це про таких писали
Газети і журнали.

Б. КОТЛЯРОВ.

Переклад з російської.

м. Харків.

(ОПОВІДАННЯ-БІОГРАФІЯ)

Наклє Піано, ватажок банди «Юні пістолети», і Стівен Карні, на прізвисько «Рудий», блискавці день на задвірках дрів'яного складу. Стівен був двадцять разів збитий з ніг, поканий, пруданий, весь подрананий, але не піддався. А перед заходом сонця Піано попросив пошати.

— Тепер я — бос, зрозуміло? — сказав хлопчиськом Стівен, посміхаючись крізь розбиті губи. — Тепер ви зватимете мене «Королем», а якщо хтось посміє назвати «Рудим»...

«Король» говорив мало. Ніколи не галусявав, давав накази тихим голосом. Йому корилися безоглядкою. Вся банда кидалася в біжку за його рудою головою, мов за прапором. Коротким кривавим наскоком «Король» підкорив собі «Молодих пацанів», які орудували на території вокзалу. «Король» посилав каральні експедиції і в інші прилегли райони. Коли Стівену Карні стукнуло шістнадцять, він уже був ватажком юних бандитів Західної частини міста. Коли йому минув 21 рік, він перетворив свою банду на «Клуб допомоги молодим виборцям». Ясно, що він був президентом клубу. Він диктував членам клубу за кого треба і за кого не треба голосувати... І горе було тому, хто наслідовався не послушавшись «порядку».

Керівники політики штату стали схвально поглядати на «Короля». На цей час «Король» знав усіх поліціянтів свого району. І вони знали його витівки, знали його вплив і не зачіпали членів його клубу.

«Король» опрацював нову систему збирання данини, більш ефектну і значно безпечнішу, ніж звичайний грабунок.

Ось приклад — один із тисяч. У межах його району проживав, приміром, якийсь містер Пагальпос, власник провітаючої гуртові торгівлі фруктами. Сидить він одного прекрасного дня у себе в конторі, і йому подають візитку картку:

«ЕДУАРД ГАЛЬВІН, ВИЩЕ-ПРЕЗИДЕНТ «КЛУБУ ДОПОМОГИ МОЛОДИМ ВИБОРЦЯМ».

Потім увиходить сам містер Гальвін. — Я відвідав вас, — ласкаво говорить містер Гальвін, — щоб поводити вас, як одного з визначніших бізнесменів, обрано почесним членом «Клубу допомоги молодим виборцям».

— Ну, то що? — похмуро питає містер Пагальпос. — Членські внески, — ніжно говорить містер Гальвін, — одна тисяча доларів на рік. Можна чеком!

— Не цікавиться, — шідать крізь зуби містер Пагальпос. — Містер Карні, наш президент, — говорить містер Гальвін, — буде дуже засмучений! Містер Карні хотів би бачити вас у наших лавах!.

Мінає тиждень. Дві п'ятитонні автомашини містера Пагальпоса стоять біля пристані. Іх допіру навантажали лимонами. Обидва шофери сидять у ливничці. Іх частує дружельний джентльмен, дуже схожий на містера Гальвіна. До пристані підходить шкарпаний лімузин. З нього виходять чотирі молоді чоловіки, з вигляду галантерейники або чейтонники з мюзік-холлу. Вони нічого не говорять, але швидко діють. Коли шофери містера Пагальпоса повертаються на пристань, вони не знаходять своїх машин. Тільки брудна вода ще булькотить біля самої стінки причалу...

Через два дні містер Гальвін, чарівно посміхаючись, знову з'являється в кабінеті містера Пагальпоса. Мінає кілька хвилин, і містер Гальвін виходить з кабінету, замихаючи гроші в гаманець.

Містер Пагальпос, як і раніше, возить лимони, і нещасні випадки з машинами більше не трапляються.

...Підкоривши Північний і Східний райони міста, знищивши банду Ваккі Лесіні і Жака Пастарро, «Король» став керувати містом. Люди Карні прильодило появлялися в усіх феєричних місцях, у них буди дорогі автомобілі і великі брильянти. Сам «Король» одружився з дівчиною з багатой родини і купив собі особняк на вулиці банкірів. Більшу частину дня він, як і раніше, перебував у старій кам'яниці, в гавані. Там буди сталеві верди, зарплатовані вікна, і вартові шілу добу стояли біля всіх входів і виходів. Після робочого дня «Король» їхав до свого особняка, і вони з дружиною приймали в себе найвизначніших людей міста.

Іноки хто-небудь з васалів «Короля» намагався повстати. Розправа з непокірними була блискавичною: заколотник зник, не залишаючи по собі ніяких слідів, ніяких записок типу «прошу в мої смерті винувати» і тому подібного. Та це й було несприятливо — всі все знали. Прощай — й ті були в курсі. Газети теж знали й мовчали. Сищики й поліцаї могли, скільки хотіли, дивитися на «Короля», але арештувати його не було підстав.

Становище «Короля» дедалі міцнішало. У місті та його околицях у нього не було конкурентів. Але в суєтних штатах проживала якийсь Джейк, що пошвав «Королеві» багато крові, бо хлопчики Джейка вміли робити бізнес не гірше хлопчиків «Короля». Джейк знав силу Карні й ніколи не захоплював його території. Але Карні не міг почувати себе спокійно, доки на узбережжі був хтось, хто міг вважати себе за рівного з ним, «Королем».

...Якось увечері Джейк вийшов з свого дому, щоб поїхати до клубу грати в покер з мером і сенаторами. Тільки-но він сів в авто, як відчув на потилиці щось холодне й металеве. Голос, ще холодніший, ніж пістолетне дуло, промовив:

— Найменший порух, і ти дістанеш свою порцію! Машина зупинилася біля самотнього будиночку, десь на околиці. Джейка провели до кімнати, де сидів «Король».

— Що це знайти? — накинуся нього Джейк.

— Ти вийшов із гри, Джейк, — спокійно сказав Карні. — Ми вже зайняли твоє місце. Ти можеш зберегти життя. Я дарую тобі його тільки тому, що твій брат-сенатор може знати великий галас. Але якщо ти появишся в моїх штатах, — стерешис!

— Ти виграв, Карні, — криво посміхнувся Джейк. — Але ми ще побачимо, хто над дим, кінець кімцем, гору вільно!

Охоронці «Короля» провели Джейка до Вашингтона, де жив його брат-сенатор. А Карні після цього став єдиним правителем імперії, що простяглася від Бостона до Лос-Анжелоса і від Сіетла до Міамі. Ім'я Карні було таке ж широко відоме, як ім'я чергового президента Сполучених Штатів, а в своїх кримінальних колах «Король» мав більшу владу, ніж президент у державі, бо Карні ні в кого не просив порад і не корився монополіям. Він сам був круїним монополістом. Він сам собі вигадав неписану конституцію. Писані ж закони «Король» порушував сохвиляни, одверто, він пловив на закон у присутності будь-якої кількості глядачів. Коли деякі наївні газети вимагали його арешту, Карні посміхався, як посміхається батько, коли його маленький син просить подарувати йому місяця. Поліція була кращим приятелем «Короля» — а хто ж, крім неї, міг його арештувати?

В цей час до Карні почали доходити чутки, що в інших частинах країни є така сама — на зразок його імперії — держава і що там царствує його старий приятель Джейк разом із своїм братом. Брати розробили зовсім новий метод: їхня держава стояла на ступні вище, ніж імперія «Короля». Якщо «Король» спирився на поліцію і місцеві власні, то Джейк зробив своїми спільниками політичних босів. Джейк не тільки збагачував себе і своїх соратників, а й мав вплив на політичне

життя країни. Він ставав дедалі більш впливовою фігурою в столиці, у нього буди друзі в сенаті й уряді.

— «Король» — сказав якось Едді Гальвін, — тобі треба діяти швидко. Джейк хоче повернутися сюди, йому вже мало його штатів, він намагатиметься приборати тебе до рук!

Карні замислився. Оскільки Джейк діяв з допомогою політичного апарату, то губернатори, муніципальні власні й поліція хоч-не-хоч будуть проти Карні. А якщо Джейку пощастить взяти в руки «Короля», то... Найрозумніше — піти в підлілля, зберігати в надійних місцях гроші, зібрати сили для вирішального биття, що станеться після того, що «Король» перебуде свої ряди, своєю тактику. Але як виграти час? Адже вбивці Джейка посподію половлять на «Королів»... Де знати так місце в Сполучених Штатах, куди не дістане рука гангстера? І тут Карні осілила геніальна думка: треба потрапити в тюрму! Перше, там буде безпечно; по-друге, там можна створити чудовий вплив (якщо мати гроші, то й у тюрмі можна жити, як на курорті) і нікого

не боятися. А за якийсь рік-півтора Карні проведе гуртовий перестановку сна і підготується до стрибка... Так, він знайшов для себе найбезпечніше місце в світі!

Сунувши в кишеню револьвер, Карні вийшов на вулицю. Пикатий полісмен стояв перед входом до готелю. «Король» зупинився за два кроки від нього і зроз'явив в повітря обомбу. Потім, не кваллячись, знову зарядив пістолета. Полісмен підсочив до нього і схопив його за руку.

— Я тебе постріляю! — закричав він, розмахуючи автоматом. — Ти знаєш, що належить за порушення порядку? Ти відсидиш рік, як один день!

— Будь ласка! — посміхнувся Карні. Полісмен пильно глянув на нього.

— Стой! — вигукнув він. — Та ви ж «Король»? Господи, а я ж... Пробачте, будь ласка, — в тоні полісмена почулися благають нотки. — Не впізнав... хе-хе... з кожним може так статися... Стріляйте, «Король», на здоров'я, — він кинувся і, задукаючи, став відходити на свій пост.

— А чому б тобі не арештувати мене? — сказав Карні. Полісмен улевисво замислявся.

— Дуже, дуже дотепно, — сказав він, хіхікаючи, — ви вмієте жартувати, «Король», ви дотепна людина, «Король»... А у мене дружина і троє дітей, і я не хочу залишитися без роботи... Арештувати вас! Х-хе!

— Але мені треба, щоб мене арештували! — сказав Карні. — Нічим допомогти не можу, — плаксивим голосом сказав полісмен. — Мені найкращоріше наказано не чіпати нікого з ваших людей, а тут сам «Король». Та у мене дружина й троє дітей... Я позбувся шматка хліба... Відпустіть мене, «Король»!

Карні знизав плечима і пішов далі. Пройшовши три квартали, він побачив, що біля парадного стоїть новісник блискавкий лімузин. Карні сів за кермо. Він не посилав заводити мотора і, коли хазаїні машини, сердитий черевань, важко дихаючи, вибг з парадного на вулицю, лімузин тільки-но розвертався.

«Король» не давав нової швидкості. Хазаїй біг поряд і кричав: «Держи злодія!» Нарешт, череваню вдалося сконити на підніжку свого авто. Так Карні й вийав на майдан — з череванем, який лементавав на підніжці. На перехресті регулювальник сержант Венцель вихопив револьвера й наказав машині зупинитися.

— Він украв мою машину! — ренетував черевань.

— Так, не пощастило, — зітхнув Карні, висуваючись з кабіни. — Я все-таки вискочив!

— Чорт забери! — скрикнув сержант, беручи під козрок. — Добрий день, «Король»!

— Хелло! — відповів Карні.

— Чого вам треба? — суворо спитав сержант, гнівно оглядаючи череваня. — Чого ви верещите?

— Це хазаїні машини, — сказав Карні.

— А-а! Ви певно помилилися, «Король», — посміхнувся сержант. — Вам здалося, що це ваша машина? Чи ви просто хотіли випробувати її хід?

— Ні, — сказав Карні, — я хотів її украсти.

Сержант скинув кашкета, почував потилицю. Потім закричав на власника машини:

— Забирайтесь геть! Щоб і духу вашого не було!

— Але це моя машина... — забелькотів ошелешений черевань.

— Ви, може, вчитимете мене, що робити? — гаркнув сержант. — Забирайтесь негайно, бо я...

— Гарразд, — сказав Карні, встаючи з машини. — Віддай йому його машину...

— Але він хотів украсти... — знову почав черевань.

— Це одне слово, і ви підете зі мною в участок, — знову закричав сержант. — І скажіть спанібі, що вам повернули вашу коляску! Гауайте звідси! Не затримуйте руху!

Лімузин поїхав.

— «Король» — сказав, вклонившись, сержант, — я вас дуже прошу, «Король», врядайте, оскільки хочете машини, але не на моїх ділянці...

— Чому ти мене не арештував? — спитав Карні. — Я двадцять років стою на посту, — сказав сержант Венцель, — але я не з'їхав з глазуду, щоб арештувати самого «Короля»! Де не бачено, щоб поліція стромляла палиці у спінці таким людям, як ви! Карні махнув рукою й пішов додому. Невже йому так важко потрапити в тюрму? Є ж якісь патентовані засоби, щоб бути засудженим!

— Зроблю це одну спробу, — вирішив Карні.

Біля його будинку стояв полісмен. Карні швидко підійшов до бюкстотеля порядку і замахнувся, щоб дати ляпаса, але полісмен відхилився і в руці його блиснув пістолет.

— А! Це «Король»! — сказав полісмен і вистрелив. П'ять куля одна за одною пронизали груди «Короля».

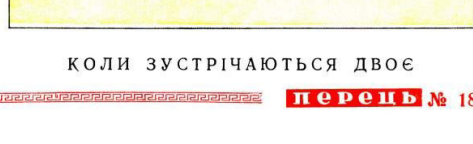
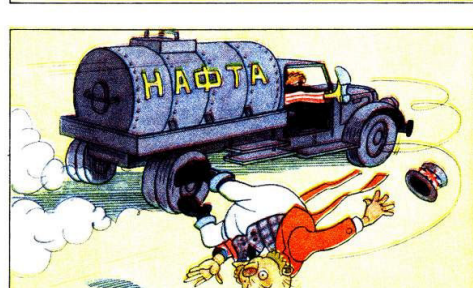
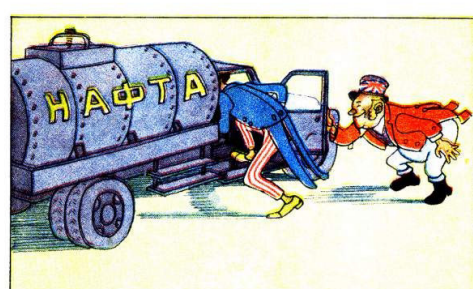
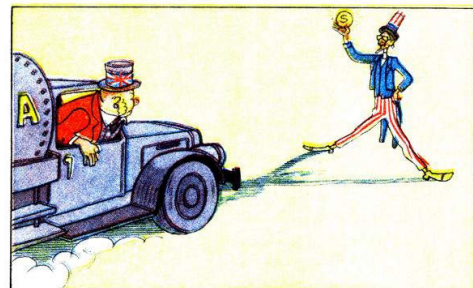
Вискочивши з дому, Едді Гальвін встг пострілом у спину вбиті полісмена, що тівав.

— От так номер! — сказав Едді, підійшовши до вбивці. — Це Мервел! Особистий охоронець Джейка! Значить, Джейк щми димми буде тут.

Поліцаї, що прибігли на постріл, оточили труп Карні і Мервела. Вони стояли на солідній відстані від приголомшеного Едді.

— «Король» вбито! — сказав Гальвін.

— Хай живе король Джейк! — вигукнули поліцаї і всі, мов по команді, взяли під козрок.

— І де ти на мою голову взявся?.. І яка нечиста сила штовхнула мене вийти за тебе заміж? І коли вже закінчатся мої муки з отими переїздами?..

Так бурхливо починається день у квартирі Федора Гребінки. З шафи до чемоданів летять плаття, блузки, сорочки, комірці, піджаки, галстуки...

У цей час сам господар удавано байдуже намілює собі підборіддя.

— Де я на твою голову взявся? — питає він. — Яка нечиста сила штовхнула тебе вийти за мене заміж? Не скажу. Не знаю. Не цікавився цим. Якщо в тебе будуть запитання про механізми управління крокуючого екскаватора або про його електрообладнання, — будь ласка, це я добре знаю. Можу прочитати цілу лекцію. Коли кінчатся твої муки з переїздами, теж скажу точно: ніколи!

— Ніколи?! — дружина сплескує руками. — Я краще за тебе знаю, що ніколи!.. А я хочу, щоб цьому вже був край! Чуєш?!

— Шура! — з докором говорить Федір, беручись за бритву. — Ну, чого ти лементуєш? Зачини хоч вікна. Голосок у тебе, слава богу, як у потужного репродуктора. Все селище сполохаєш. Говори тихіше, чутисть і так цілком задовільна...

Шура не замовкає, але тон трохи збавляє. Вона підходить до відчиненого вікна. За ним у садку цвітуть жоржини. Тихо шелестить соковите листя молодих яблунь і слив. А далі, за дахами нових чепурних будинків, поміж зеленню молодих дерев злегка бринить у ранковому тумані вода. Десь обзивається пароплав. Його гудок кілька разів повторює луна.

Серце Шури м'якшає, коли вона дивиться на цю красу. На очах виступають сльози.

— Немає в тебе серця, Федю! — каже вона. — От і чудово! — підхоплює він. — Тепер я гарантований від пороку та інших сердечних неприємностей.

Жартівливо-глузливий тон чоловіка злить Шуру.

— Ти все кепкуєш. А в тебе й справді немає душі. Пробув тут два роки і без вагання летиш далі, мов зозуля. Тобі що — сів у вагон — і бувай здоров!..

Вона повертається до чоловіка. Федір мовчить і старанно орудує бритвою. Шура здається, що на всі її слова він реагує так, як байдужі стіни кімнати. Ні, сваркою його не діймеш. І вона вдається до лірики.

— Сам своїми руками створив таку красу і покидаєш її без жалю...

— Для чого таку тонку струну взяла? У мене ж немає серця.

— Федю! — Шура підходить до чоловіка, обіймає його. — Федю, пам'ятаєш, коли ми приїхали сюди, тут же нічого не було. Степ та степ кругом і все. А тепер — вулиці, тротуари, сади, клумби, сквери, море!

— От розвела ніжності, а я порізався. Море, квіти! У мене може є щось більше на душі, та й то не кисну. Який канал прорили, у який граніт береги вбрали, воду на сухі поля пустили — на віки вічні! Здається, зроду не пішов би звідси, приріс би, як гранітна скеля. А от доводиться...

— Того й доводиться, що ти безсердечний, — знову спалахує Шура. — Ти не тільки квітів, ти й каналу не любиш. Вирив землю своїм екскаватором, пустив воду і все... А я кожну яблуньку, кожну квіточку власними руками садила.

Павло СТЕНДИК

З кожною билінкою тут подружилася. Як же я без них житиму? Ти розумієш, як мені тяжко розлучитися з ними?

Вона ще довго розповідає чоловікові про те, як через кілька років почне родити їх садок, як цвістимуть квіти під вікнами будинку.

— Чи ти не міг спокійнішої професії вибрати? Був би собі, скажімо, слюсарем або токарем. Ну, чим погані професії? П'ять років, як побралися, і вже на третє місце переїжджаємо!

— Ото б радість була, — посміхається Федір, — коли б я квочкою сидів на одному місці. Та чи розумієш ти, яка у мене професія?! Я ж на передньому краї будівництва комунізму, якщо ти хочеш знати! Заради такого діла не встидиш навіть у найзатишнішому гнізді. Закінчи роботу в одному місці — негайно ж переходи на нові позиції! — Ідь туди, де ти потрібен. Така вже діалектика нашого життя...

Він умивається, накидає на плечі піджак, виходить. Треба зайти до друзів попрощатися.

Федір довго сидить з черговим по річковому вокзалу — Степаном Гороховим — на гранітних сходах, спостерігаючи, як легенькі хвилячки набігають на гранітну набережну.

— Щасливий ти, друже, — говорить Горохов. — Поїдеш на Дніпро новий канал будувати, нове степове море створювати... Повернувся я вчора від тебе і засумував. Поки ми будували канал, вокзал, хотілося швидше закінчити їх. А тепер, коли все стало на своє місце, душа рветься далі. А тут ще й жінка докоряє. Не до душі їй моя робота. Он, каже, у Федора професія! А в тебе що? Зустрічай та проводжай пароплави. Ніякого розмаху.

— Якщо по правді, — каже Федір, — то в моїй професії хоч і є розмах, а мені боляче покидати наш канал, наше селище. Гляну, як плачуться хвилі до нашої гранітної набережної, згадаю, що ще недавно тут не було ні хвилі, ні граніту. — І важко відірватися від цієї краси...

Тим часом Шура продовжує дома пакувати чемодани та ящики. До неї заходить сусідка Фрося, дружина електромонтера, круглолида рум'яна молодиця.

— Збираєшся? Ой, не задрю я тобі, — співчутливо хитає вона головою. — Непосидюча професія у твого чоловіка. Не люблю я такого життя. От я своєму Васи сказала: не здумай куди-небудь перебиратися на нове місце — не поїду, хоч ти мене тягачем тягни.

Шура закриває останній чемодан. Нічого не відповідаючи Фросі, вона, невідомо чого, починає переставляти стільці, витирати їх чистим рушником.

— Відна ти, моя сусідонько! — цокоче Фрося. — Це тобі знову жди такого будинку, такого садочка. А тільки дідеш, як знову пакуй чемодани і гайда на новий канал.

Шура закушує губу, на очі їй навертаються сльози.

— Ти думаєш — у мене кам'яне серце? Чи я без душі?

— Так чого ж ти мовчиш? — підступає Фрося. — А ти не їдь. Не їдь, і все! Без тебе Федір і кроку не ступить. Чоловіки, вони всі такі, потуратимеш їм — на голову сядуть.

Очі у Шури стають блискучі й сухі.

— Що я — квочка, потвоюємо? — відповідає вона Фросі. — Ти гадаєш, що коли я на нього кричу, то це від злості?.. От чудна! Щоб мій Федір понинув екскаватор?! Що ти вигадала? Він же майстер першого класу! Та це ж така професія! Ми з ним завжди на передньому краї. Закінчили роботу на одній ділянці — відразу ж переходимо на нові позиції — їдемо далі, куди потрібно. Така вже діалектика нашого життя... А на новому місці будинок і садок будуть ще кращі.

У Шуриних устах Федорові слова звучать гордо й рішуче. Розгублена Фрося не знає, що їй відповідати.

...Федора і Шуру проводить все селище. Фрося прощається з Шурою остання.

— Ти на мене, Шуручко, не сердься, я тебе не хотіла образити. То я тільки так, поспівчувала тобі трішечки... да годиться.

Поїзд рушив. Фрося довго махає йому вслід рукою, а потім каже своєму чоловікові:

— На передній край поїхали... А ти сидиш, мов квочка, на одному місці і мене до себе прив'язав. Невже ти не міг собі якоїсь рухливішої професії вибрати?..

м. Лохвиця.

Молотовське райжитлоуправління (м. Київ) не проводить поточного ремонту окремих будинків, очікуючи, поки вони будуть внесені до списку на капітальний ремонт. (3 листа до редакції).

Мал. 3. ТОЛКАЧОВА

Начальник райжитлоуправління. — Ти диви! Тільки я його до капітального ремонту дотягнув, а він узяв та й розвалився.

Потопки ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

МОВ ГОЛИЙ НА ІЖАКОВІ

У західнонімецькій фашистській газетці «Атлантропа» вміщено такі рядки: «Атлантропа або Європа разом з Африкою обіймає територію від Уралу до Франції, а також Англію та її африканські колонії. Центром тяжіння цих просторів є німецький світ».

Швидко той «центр тяжіння» забув про Сталінград!

Знов, як кажуть у нас, куражиться, мов голий на іжакові.

СКРОМНА ГАЗЕТА

Як повідомляє американська газета «Вашінгтон дейлі ньюс», «в Англії тепер такі мізерні продовольчі норми, яких немає в жодній країні на Заході».

Хто довів Англію до такої продовольчої мізерії, газета «Вашінгтон дейлі ньюс» не повідомляє.

Та це відомо й без газети — Вашингтон!

Якщо ж «Вашінгтон дейлі ньюс» мовчить про це, то, очевидно, через скромність. Вона ж сама вашінгтонська!

Збігнев ГРОТОВСЬКИЙ

АМЕРИКАНСЬКА ДОПОМОГА

У південноамериканській республіці Перу стався великий землетрус. Негайно після цієї катастрофи з Вашингтона вдарили телеграму: «Щойно створено комітет допомоги потерпілим від землетрусу. Правління комітету уже вилетіло в столицю Перу».

Повідомлення про приїзд благодійників із Сполучених Штатів викликало сенсацію серед населення. Величезні юрмища людей загатили шлях з аеродрому до центра міста. Проїжджаючи повз щільні ряди перуанців, американці висовувалися з автомобілів і вигукували: «Бажаємо здоров'я і щастя жертвам землетрусу! Хай живуть потерпілі!».

— З чого вони мають жити? — зауважив якийсь скептик, але йому тут же забили баки...

На банкеті, влаштованому на честь благодійників, один з американців у своїй пишномовній промові нагадав, що вже пізня осінь, і проголосив такий тост: «Щиро бажаємо потерпілим теплою зимою!».

Всі міністри Перу були зворушені до сліз. Члени американського комітету пили міцний пунш і говорили: «Ніщо так не зогріває душу, як свідомість того, що ти чиниш благодіяння». Проте знайшовся один перуанський міністр, відомий причепа, який натякнув на те, що слід би перейти до реальної допомоги. Але прем'єр-міністр, боючись, що дорогих гостей розгніває такий неактовний натяк, дав під столом доброго стусана причепі-міністру.

Американським гостям було відведено найкращий і найкомфортабельніший готель у столиці, який перуанці назвали «Палацом благодійників». І американська місія почала працювати.

Першим її заходом був благодійний бал, організований на користь потерпілих від землетрусу. Але він, на жаль, виявився дефіцитним, і американські благодійники вирішили, що фінансові збитки покрити потерпілі від землетрусу.

Потім, після тривалої наради, було вирішено організувати для потерпілих перуанців спеціальну спілку. Почали збирати членські внески; причому, американці, природно, очолили фінансову діяльність нової спілки. За чверть року — зима вже минула — надійшла перша допомога: вагон осінніх та зимових кашне. Потім надійшли носові хусточки для знищення наслідків сезонної нежиті. Через деякий час одержали кілька ящиків секундних стрілок для годинників. Слідом прибув вагон ножів для відкривання консервів. Але консерви чомусь не прибули...

Тимчасом видатки на утримання комітету американської допомоги невпинно зростали. На урочистому засіданні парламенту уряд відзначив, що, завдяки самовідданій праці американської місії, потерпілі від землетрусу одержали неоціненну допомогу. На підставі прохання, нібито підписаного потерпілими від землетрусу, було ухвалено закон, за яким потерпілі повинні самі покривати видатки на утримання американської місії. Закон цей викликав обурення перуанців. У країні почалися бурхливі демонстрації. У готелі, де жили американці, було вибито всі вікна. Уряд перелякався. Американський посланник телеграфував у Вашингтон, вимагаючи негайної допомоги.

Допомога не забарилася: саме, коли одна з численних бурхливих демонстрацій, що оточила урядовий будинок, мала намір рушити до «Палацу благодійників», на найбільшій площі приземлився літак з американськими парашутистами. Озброєні автоматами, солдати кинулися в атаку на демонстрантів...

Прем'єр-міністр Перу стояв тієї хвилини біля вікна урядового палацу. Побачивши парашутистів, він одійшов од вікна і, полегшено зітхнувши, звернувся до представників опозиції:

— Ну, що, панове? Хіба я не казав, що уряд Сполучених Штатів Америки охоче подасть нам допомогу в боротьбі з наслідками землетрусу? А ви ще глузували з мене!

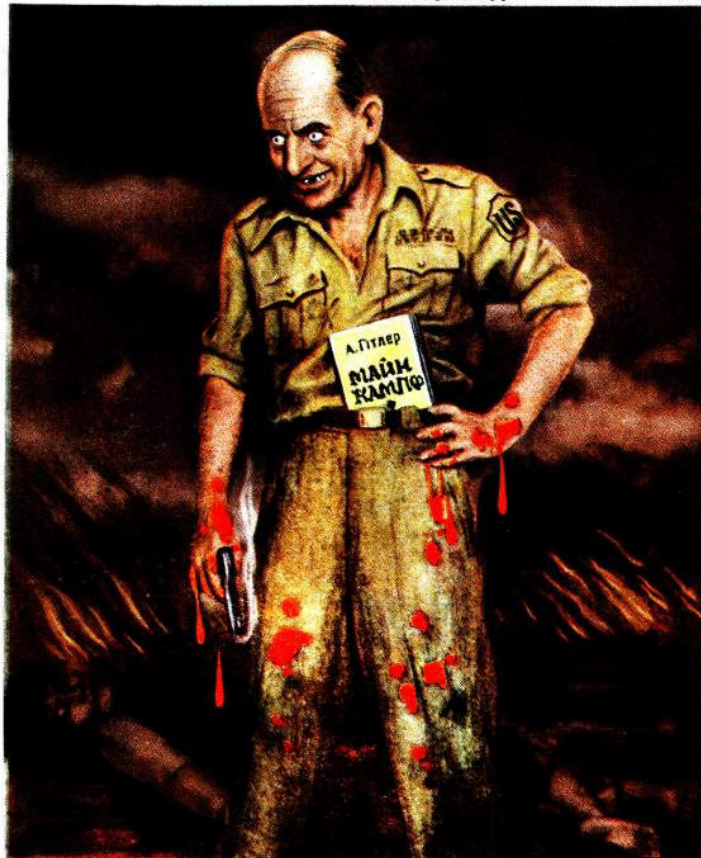
Прислухавшись до пострілів, що долітали з площі, глава уряду посміхався:

— Так хто з нас має рацію? Ось вона — американська допомога!
Переклад з польської.

З КАРТОТЕКИ „ПАЛІТ ВІЙНИ“

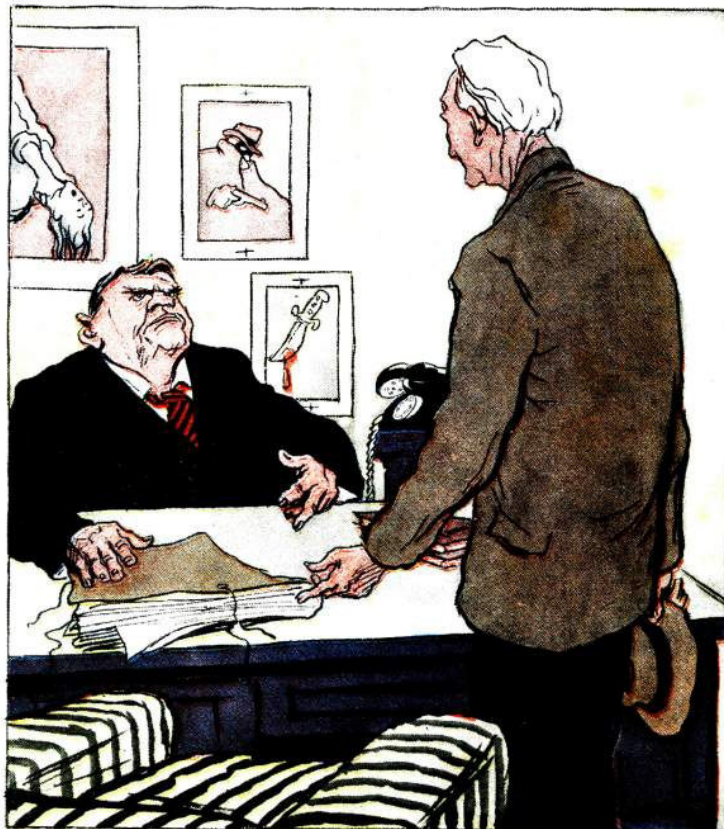
МЕТЬЮ РІДЖУЕІ

Фотоарикатура Р. МАТУСЕВИЧА.

Заткнув за пояс.

Мал. В. СЛИЩЕНКА

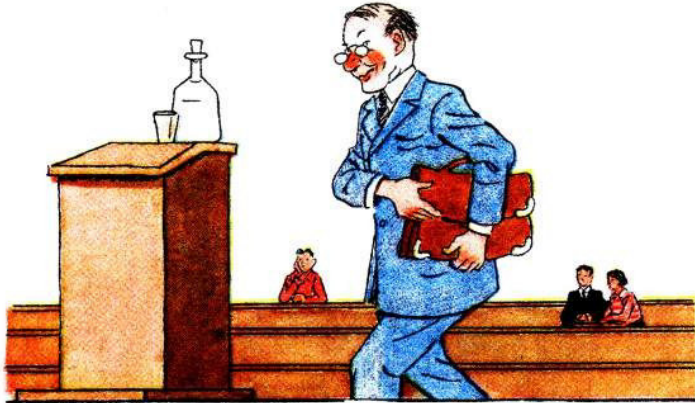
— Наївно і мілко! У своєму оповіданні ви описали два паршивеньких грабунки, п'ять примітивних убивств і шість нікчемних підпалів!

— Сер! Але ж це твір для дітей...

Зіна-світ з керцелі

Мал. В. СЛИЩЕНКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Добре, що ніхто не ходить на мої лекції, а то довелося б готуватися...

— Давай допоможи. Все ж таки я закінчила курси крою та шиття.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— До сивого волосся дожив, а не навчився уступати місце дитині.

В ОБЛАСНОМУ МІСТІ ЖИТОМИРІ...

Мал. С. САМУГА.

Підпису не потребує.

ПОЖАЛІЙТЕ ЗДОРОВ'ЯЧКО!

Кожного ранку, йдучи на роботу, вони зустрічаються.

— Як здоров'ячко? — цікавиться товариш Матяшев.

Товариш Яхимович тільки махає рукою. Товариш Матяшев простує до свого кабінету, сідає до столу і довго-довго пише. З-під його пера виходить довжелезна директива:

«Завідуючому райвідділом сільського господарства Яхимовичу.

Відділ сільського господарства РК КП(б)У пропонує Вам зі своїми спеціалістами розробити і представити:

1. Заходи по підготовці і перепідготовці бухгалтерів у колгоспах району.

2. Заходи по розведенню дубового шовкопряда.

3. Довідку про наявність в колгоспах дубових лісів.

4. Інформацію про хід нагромадження і вивозки гною, торфу та інших добрив.

5. Розробити заходи по вирощуванню високого врожаю насіння люпину.

6. Заходи по проведенню нагулу і відгодівлі худоби та птиці в другому і третьому кварталах».

Словом, до десятка «заходів» за одним заходом — і щоб все це було зроблено за один день.

Розписавшись під директивою, завідуючий сільськогосподарським відділом Куликівського РК КП(б)У (на Чернігівщині) т. Б. Матяшев відправляє її в сусідній кабінет до Яхимовича.

Через кілька хвилин товариш Матяшев чує: за стіною щось тріщить.

— Що воно таке? — ніяк не вгадає він.

Тріщить за стіною не «щось», а голова товариша Яхимовича. Він прочитав директиву, витер з лоба піт і думає:

— Ну, як я за один день розроблю стільки заходів? Як це можна розробляти заходи на другий квартал, коли той квартал закінчився?

Як можна питати про здоров'я після таких директив?

Як не похитнутись тому здоров'ю, коли Яхимович, завідуючий райвідділом сільського господарства, тільки за півроку одержав з райкому і з області 2.000 (дві тисячі!) директив і понад 300 постанов!

А навколо така благодать! Поля, ріки, гаї, трави,— все ж це те, що називається сільським господарством...

От де треба було б побільше бувати, от чим слід керувати!

І папери витрачалося б менше, і користі було б більше!

В. ЯКИМЧУК.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти Михайла Борисовича Школьника? Ні, ти, Перче, не знаєш Михайла Борисовича Школьника! А от ми добре його знаємо і можемо дещо про нього й тобі розповісти.

Відомо нам, що М. Б. Школьник працює начальником Миколаївської обласної контори «Меліоводбуд». Знаємо, що, як керівник контори, Михайло Борисович уклав з колгоспами ім. Молотова і ім. Петровського, Варварівського району, умови на будівництво зрошувальних систем. І це ми знаємо, що гроші — і чималі! — «Меліоводбуд» з колгоспів давно вже одержав, а зрошувальні системи ще й досі не готові. Відомо нам також, що умови, підписані з іншими колгоспами області, контора «Меліоводбуд» теж не виконує. План першого підріччя виконано тільки на 47 процентів.

От що ми, Перче, знаємо про начальника контори «Меліоводбуду» Михайла Борисовича Школьника та про його роботу. Хай тепер про це всі знають!

ВОСТРИКОВ,
зав. відділом пропаганди і агітації
Варварівського РК КП(б)У.

УВАГА, ПЕРЧЕ!

(Радіолист)

— Говорить колгосп «Привіт». Розпочинаємо радіопереклик з Шевченківською районною конторою зв'язу. Товаришу Портнов, ви нас слухаєте? Нагадаємо вам про договір, який рік тому уклала з нами керована вами контора про радіофікацію колгоспу. Чому колгосп досі не радіофіковано? Де 10 тисяч карбованців, які ми вам переказали? Колгоспники радіохвилюються. Вони просять ліквідувати всі перешкоди, що заважають вам виконати договір. Переходимо на прийом.

Вела передачу
Надія ЛУЦКОВА.

с. Безмятежне,
Шевченківського району,
Харківської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Доводилось тобі коли-небудь бачити яєчно з кількох тисяч яєць? Питаєш: а хто ж таку міг би з'їсти? З'їла невеличка сім'яка, яка засіла на Мостівській інкубаторно-птахівничій станції.

Директором тут — Сторчак Володимир Микитович, старшим оператором — його дружина Сторчак Віра Григорівна, комірником — був племінник директора Шпак та ще свати-брати. От гуртом і з'їли.

Як показала ревізія, на станції невисіає понад сім тисяч штук яєць та тисячі штук птицемолодняка. Гусенята та каченята пішли родичам і знайомим Сторчака, а колгоспні ферми залишилися без водоплавної птиці.

Гине на станції птицемолодняк. А як же він може вижити, коли в брудері дуже брудно, бо там сидять Сторчаківі качки та індики. Буває, що й кози в брудері виграються.

Втрутись в цю справу, бо розкляє Сторчак всю інкубаторно-птахівничу станцію.

Г. МАРІЄНКО.
с. Мостове, Одеської області.

Почта

Перче

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Віють вітри, віють буйні, та ніяк не можуть закрутити два вітродвигуни, що їх це на початку року придбав наш колгосп. І не тому, що двигуни несправні, а тому, що несправно виконує свої зобов'язання Охтирська МТС. Одержавши ще в лютому від колгоспу гроші за монтаж двигунів, керівники МТС забули дорогу до нас.

Нагадай, Перче, керівникам МТС, де містяться наш колгосп і побажай їм попутного вітру. Може наші вітродвигуни хоч після цього закрутяться.

Б. ОЙХМАН,
секретар парторганізації.
Колгосп ім. Леніна,
Охтирського району,
Сумської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 11, в розділі «Незвичайні пригоди», ПЕРЕЦЬ надрукував замітку «Наламав дров». Виконком Тернопільської обласної Ради повідомив, що голову Копичинської райради т. Сльозку, який дозволив нівечити парк, знято з роботи.

У № 12 ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон «Після нарзанних ванн». За повідомленням Донецького тресту підприємств будівельних матеріалів, начальника Микола-Козельського вапняного заводу т. Андруха М. Л. усунуто з посади.

У відповідь на фейлетон «Здоровенькі були!» (ПЕРЕЦЬ № 14) начальник Львівської залізниці т. Головченко сповістив, що начальник дистанції зв'язу станції Станіслав т. Пархомчука, який скомпрометував себе на попередній роботі на станції Самбір, переведено на нижчу посаду. Заступникові начальника залізниці по кадрах т. Воронкову за помилки у розстановці керівників працівників оголошено догану.

ПЕРЕЦЬ одержав листа про те, що керівники Одеської обласної контори «Зоветпостач» привласнювали державні кошти. На прохання редакції слідчі органи розслідували листа. Рішенням обласного суду керуючого конторою Аронова Н. Ю. засуджено до 20 років, а його поплічників по зловживаннях Когана С. М. до 18 та Гольденберга І. М. — до 15 років позбавлення волі.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Розкажемо тобі, що є нового й цікавого в клубі села Радецька Болярка.

Придбали радіоприймача. Кожного вечора сходилися колгоспники і слухали Москву та Київ. Прийшов і голова виконкому сільської Ради т. Заблудський. І зразу ж приймач замовк, бо забрав голова з нього лампи для свого приймача. Тепер голова слухає радіопередачі, а в клубному приймачі скребує миші.

Граємо ми в шахи, шашки й доміно. Шашок і доміно в нас лише по одній партії, отже записуємось грати за тиждень. В шахах замість фігур ставимо палички. Спершу плутали коня з королевою, а тепер звикли.

В гуртках художньої самодіяльності поки що нічого нового нема, бо й самих гуртків нема.

Про завідуючого клубом т. Мусійчука нічого сказати не можемо. Що можна сказати про того, хто не робить нічого?

МОЛОДЬ КОЛГОСПУ
ім. СТАЛІНА.

Барашівський район,
Житомирської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Товчіння води в ступі — робота, сам знаєш, хоч і легка, але зовсім непродуктивна і непотрібна. Інша річ, коли в ступі треба вручну товкти для проби камінь, кокс та інші матеріали, що прибувають на Дніпропетровський завод металургійного устаткування. Це робота хоч і потрібна, але зовсім не продуктивна і не легка. А без проби приймати на завод матеріали не можна.

Скільки не намагалися раціоналізатори заводу проштовхнути свої пропозиції про механізацію «ступі» — про будівництво механізованої пробної, — нічого не допомагає. Начальник відділу техконтролю (ВТК) заводу т. Бураков і старший інженер відділу т. Продан дуєтом товчуть воду в ступі — доводять, що на заводі місця для пробної немає.

Насправді ж, Перче, у тт. Буракова й Продана немає іншого — бажання розстатися з ручною допотопною чавунною ступою, єдиним механізмом для якої править товкач з вагонної тарілки. І це на заводі з першокласним устаткуванням!

П. УСЕНКО,
контролер ВТК.
м. Дніпропетровськ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Темно вечорами на вулицях нашого селища, бо цілий рік електростанція не дає струму. Зверталися мешканці до міськвиконкому. А там відповідають приблизно так: «Хай вам зірки світять ночами. Іх, зірок, багато. А електростанція в місті одна!»

Як бачиш, Перче, з електрикою в нас справа темна! Допоможи нам освітити її ясним електричним промінням.

ГРУПА МЕШКАНЦІВ.

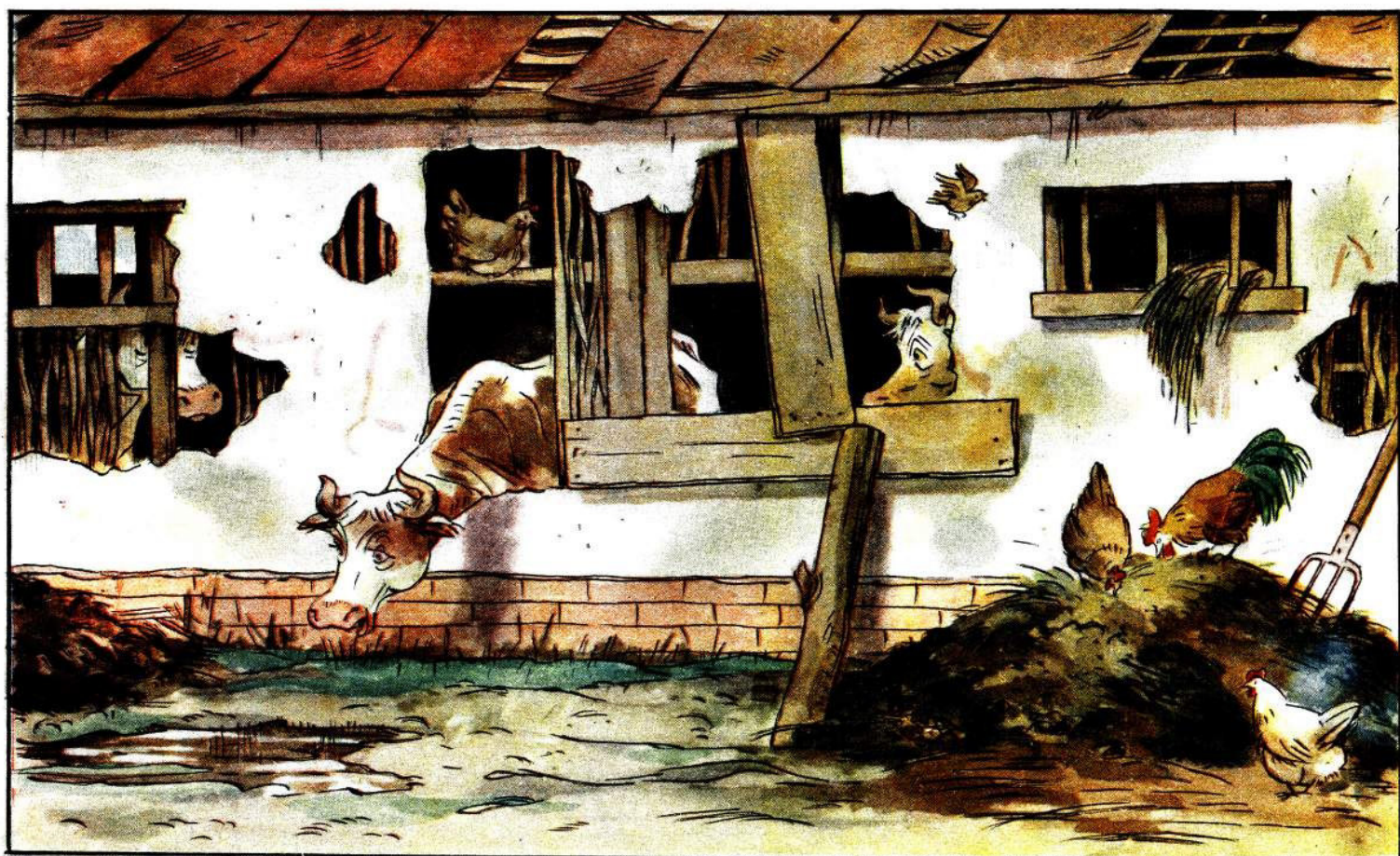
Миколаїв,
Залізничне селище.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— З одного боку, товариші члени комісії, завдання ми виконали, ферми підготували до зими своєчасно.

А з другого боку члени комісії не подивилися...